

Met zicht op water

Fred maakte drie gaten in de emmer, zodat er een koord – waaraan een gewicht aan bengelde – kon vastgemaakt worden. Hopelijk zorgde het gewicht ervoor dat de omgedraaide emmer nu wel onder water geraakte.

De emmer met daaraan het koord en het gewicht dobberde op het water, maar het venster was vanaf de oppervlakte niet meer te zien. Dat zag er goed uit! Skubba begreep de bedoelingen en sprong het water in. Hij hapte een teug lucht en dook onder. Fred keek naar wat er voor hem in het water gebeurde. Hij zag de emmer op en neer gaan en af en toe draaien. Wat gebeurde daar onder water? Met veel gebruis kwam Skubba terug boven. Dolenthousiast vertelde hij aan Fred dat hij nu onder water kon zien. Hij dacht zelfs dat hij een vis had gezien. Hij was niet zeker, maar het kon toch zijn! Zo goed zag hij onder water. Hij ratelde aan één stuk door. Nog vóór Fred iets kon zeggen of antwoorden, was hij al terug onder.

Een goede teug lucht nemen. Kopje onder. Zijn weg zoeken tussen de koorden. Hoofd in de emmer steken. Eenmaal daarin kon hij gewoon opnieuw ademen. Hij kon zelfs naar links en rechts kijken door met zijn handen de emmer te draaien. Dit was het; zo kon hij uren doorgaan. En dat deed hij ook. Keer op keer.

Na een tijdje begon zijn hoofd ijl aan te voelen. Enkele duiken later begon hij hoofdpijn te krijgen. Maar ondanks de toenemende hoofdpijn koelde zijn enthousiasme niet af. Hoewel, dit kon hij niet lang meer volhouden.

Als hij na de tiende, of was het de twintigste duik terug boven kwam, vroeg hij Fred of dit normaal was. Zijn vriend vertelde hem iets over een gas van zure stof dat verbruikt werd en iets van zure stof van kolen die uitgedemd wordt. De lucht in de emmer zou

te veel van dat kolenstof bevatten. Hij wist niet dat er kolen in zijn borstkast zaten, maar als zijn vriend zo iets vertelde, dan zou dat wel waar zijn. Fred zou trouwens ook hiervoor een oplossing weten.

En ja, Fred wist een oplossing en die was simpel: ze moesten er gewoon voor zorgen dat de lucht in de emmer af en toe ververst werd. Dit konden ze door de emmer boven te halen en om te draaien. Eigenaardig genoeg moest Skubba lucht 'scheppen' door de emmer omgekeerd te houden. Maar door het gewicht aan de emmer was dit een moeilijk karwei. De eerste pogingen eindigden allemaal met een emmer vol water. Het kolenstof was er dan wel uit maar het zuur was er niet in.

"Fred? Waarom tast dat zuur de emmer niet aan?", vraagt Skubba.

"Waarom vraag je dat?", vraagt Fred verwonderd.

"Wel, mijn vader heeft eens zuur gemorst en er was een gat in zijn broek gebrand. Waarom brandt dat zuur dan niet door de emmer?"

"Welk zuur?"

"Wel die zure stof die we proberen in de emmer te doen?"

"Ah, de zuurstof! Dat is geen zuur, maar een deel van de lucht. Lucht bestaat voor het grootste deel uit stikstof en zuurstof. De zuurstof hebben we nodig om te leven. In lucht zonder zuurstof stikken we, vandaar de naam stikstof. Zuurstof die we gebruiken verandert in koolzuurgas. En dat laatste gas bezorgt je hoofdpijn."

"Dus als je te lang dezelfde lucht ademt, verbruik je al het zure, oeps zuurstof en zit er alleen stikstof en koolzuurgas is. Dan stik je en krijg je hoofdpijn. Klopt dat?"

"Ja, zo is het."

"Dan moeten we iets vinden dat gemakkelijker gaat dan de emmer omdraaien."

"Ja. Inderdaad."

"Maar hoe, Fred? Freed!" Skubba zag zijn vriend nergens meer. Weer was hij verdwenen. Hoe kon hij nu die emmer omdraaien zonder dat er water in kwam? ■

TEKST: PATRICK VAN HOESERLANDE

CARTOON: PETER BOSTEELS